

ISSN 2300-1062 (print)
ISSN 2353-7841 (online)

SPHERES OF CULTURE

Volume XVII

Lublin 2018

Branch of Ukrainian Studies
of Maria Curie-Skłodowska University in Lublin

SPHERES OF CULTURE

Volume XVII

Lublin 2018

History

Oleh Babenko

**SPECIFIC FEATURES OF FORMATION AND ACTIVITIES
OF THE BODY OF BUILDERS AND PERSONNEL
OF THE KREMENCHUK HYDRAULIC POWER STATION**

State Archives of Kirovohrad Region, Ukraine

Олег Бабенко

**ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ
ТА ДІЯЛЬНОСТІ КОЛЕКТИВУ БУДІВЕЛЬНИКІВ
І ПРАЦІВНИКІВ КРЕМЕНЧУЦЬКОЇ ГЕС**

Abstract: The article deals with specific features of the process of formation and activities of the body of builders of the Kremenchuk HPS.

It concerns the leadership of the construction, its management and the technical staff. The following points are viewed: the formation of the body of builders at various stages of construction; working conditions of the bulk of employees and workers; wage rates; social benefits; working discipline; reasons for high rate of flow of the working force. There are described main methods of stimulating workers, examples of work enthusiasm and of work achievements.

There are examined problems of everyday life, particularly the ones concerning lodgings for the builders; delinquency within the body of workers; as well as some methods of solving them by the leadership of the construction, bodies of Soviet and Party power.

Keywords: Kremenchuk hydraulic power station, industrial construction, body of workers, social environment, social benefits, living conditions, working conditions

Висвітлення історії промислового будівництва найчастіше базується на оцінці статистичних даних, що характеризують власне промисловий об'єкт, його очікуваний економічний ефект та значення для розвитку країни в цілому. Проте не менш важливою характеристикою зведення будь-якої новобудови є висвітлення соціальних проблем трудового колективу, який і є рушієм

самого процесу будівництва. Історія побудови ГЕС у районі Кременчука у цьому пляні зачіпає подібні проблеми лише наполовину. У офіційній советській історіографії висвітлені насамперед трудові досягнення колективу будівельників станції. Проте досі існує потреба у комплексній оцінці всього спектру соціальних умов життєдіяльності трудового колективу гідробудівників. Саме

спроба такої оцінки і є завданням цієї статті.

Очолював «Кременчукгесбуд» Гнат Новіков. До свого призначення на цю посаду в 1954 році, він працював заступником начальника будівництва Горьковської ГЕС. На Кременчуцькій ГЕС Г. Новіков був до середини літа 1958 року, а потім, з 13 липня, перейшов на посаду заступника міністра будівництва електростанцій СРСР. З грудня того ж 1958-го він вже – Міністр.

Головним інженером і заступником начальника будівництва було призначено Григорія Строкова. З літа 1958 року саме Г. Строков очолював «Кременчукгесбуд» і працював на цій посаді до повного завершення будівництва Кременчуцької ГЕС. Потім його призначили керувати будівництвом Київської ГЕС.

Тягар першого, підготовчого, періоду будівництва разом з начальником будівництва Новіковим та його заступником-головним інженером Строковим також несли М. Кіль – заступник начальника будівництва з загальних питань; В. Клещев – начальник плянового відділу; Г. Криворучко – начальник відділу кадрів; І. Лубенець – головний бухгалтер; начальники дільниць – М. Максименко, М. Тіден, В. Дев'ятов; начальник служби-головний диспетчер – С. Клименко [4, 1-5]. Всі разом вони керували надзвичайно складним господарством. Методи ж їхнього керівництва відповідали духові епохи і не вирізнялися демократичністю.

Станом на 16 серпня 1954 року керівників різних служб, включно з очільниками будівництва, налічувалося 28 осіб. У той час заробітна пла-

та Г. Новікова та Г. Строкова сягала 4200 крб. щомісячно. Звичайний інженер отримував 1320 крб., бухгалтер – 768 крб. [4, 5].

Безпосередньо до управлінського апарату «Кременчукгесбуду» належало 9 різних служб.

Лише з метою особистого обслуговування Новікова й Строкова працювали 7 осіб – секретарі, помічники, телефоністи, водії і т. п.

До так званого «лінійного персоналу» належали загалом 91 працівник: начальники дільниць, старші виконроби, виконроби, майстри, техніки, інженери-геодезисти, рахівники, табельники. Всі вони та інший управлінський апарат налічували на кінець літа 1954 року 137 осіб і належали до т. зв. «головного виробництва», тобто будівництва власне ГЕС. Інше, «неголовне виробництво», було надзвичайно громіздким і складалося з понад 50 різних управлінь, служб і відділів. Їх теж очолювали начальники, підлеглі особисто Новікову. Так, тільки до апарату управління промислового будівництва належали 16 осіб [4, 6].

Перші робітники та спеціалісти на будівництво ГЕС прибули в травні 1954 року. Їх, перших, у II кварталі 1954 року налічувалося 950 осіб. У третьому кварталі числилося вже 1454 робітників, інженерів та службовців. Загалом через відділ кадрів пройшли того року 2976 осіб. Але до кінця року протрималися 2765 осіб. Впродовж 1954 року будівництво полишили 489 робітників [6, 6].

Серед найголовніших причин постійної плинності кадрів можна назвати низькі заробітні плати, важку фізичну працю, необлаштований побут. 32 робітники було звільнено

за прогули та порушення дисципліни праці, 5 осіб втекли з будівництва самочинно.

Головними джерелами поповнення робочої сили стали Кіровоградська, Черкаська та Полтавські області. Гігантська новобудова завжди вимагала величезної кількості некваліфікованої робочої сили, тож потреба в ній стала шансом для тисяч, перш за все юнаків та дівчат, необтяжених сім'ями, вивратися із сільських злиднів. Тому колгоспники саме цих областей, скориставшись нагодою, залишали рідні домівки і відправлялися до села Табурища, де їх, через постійний дефіцит робочих рук, радо оформляли на різні, зазвичай, малокваліфіковані роботи. Так, із загальної кількості працівників Кременчуцької ГЕС у 2765 осіб (станом на 1.01.1955 р.) робітників-будівельників налічувалося 2487 [5, 71].

Серед робітників т. зв. першого, початкового етапу будівництва, майже не було тих, хто раніше працював на великих будівництвах взагалі і на спорудженні ГЕС зокрема. Станом на 1 січня 1956 року на будівництві працювали 267 інженерно-технічних працівників та 147 службовців. 68 інженерів впродовж 1955 року будівництво покинули [7, 94].

Місячні зарплати кваліфікованих працівників коливалися в межах 700-900 крб. і подеколи навіть вище. В той же час різноробочі та підсобні працівники «Кременчукгесбуду» отримували, зазвичай, менші заробітні плати. Наприклад їздовий на конях отримував 380 крб.

Значно менші зарплати за однакові об'єми виконаної роботи, ніж працівники «головного вироб-

ництва» отримували робітники, наприклад, «Спецбудтресту» № 2 Міністерства міського і сільського будівництва УССР, які споруджували житло для переселенців із зони затоплення. Їхні норми розцінок належали до так званої «II групи будівництва».

Однак порівняно з колгоспною, заробітна плата будівельників Кременчуцької ГЕС вважалася для вихідців із сіл великою. До того ж робітники користувалися певним пакетом соціального захисту: нормованим робочим часом, правом на щорічну відпустку, забезпеченням спецодягом, виплатою лікарняних у випадку травм чи захворювань тощо. Всього цього селяни-колгоспники у ті часи не мали. Тож гігантська новобудова перетворилася на величезний магніт, що притягував колгоспну молодь, попри важку роботу майже на всіх її дільницях [7].

У 1955 році середня річна зарплата робітника досягла 7909 крб., а середньорічний об'єм виконаної роботи склав 38487 крб. [7, 123]. Тобто, виробляючи продукції на 1 крб., робітник теоретично отримував 20-25 коп. на свою заробітну плату. Податки й відрахування з заробітної плати суттєво зменшували ці відсотки. Однак з кожним роком середньодобові зарплати зростали на декілька карбованців, від чого збільшувалися також і середньомісячні. Так, якщо в 1956 році середньоденна зарплата сягала 31,16 крб., то наступного року вона склала 34,64 крб. [12, 181]. За місячну зарплату середньостатистичний кваліфікований робітник міг тоді купити вовняний костюм.

На будівництві вже в перший підготовчий період запровадили і

моральні форми стимулювання з метою досягнення ще більшої продуктивності праці, а, отже, й результатів. Так, серед дільниць організували «соціалістичні змагання». Переможцям вручали перехідні червоні прапори або червоні вимпели. Окремим робітникам присвоювали звання «кращого у професії». Декому вручали грошові премії, на які в перші роки керівництво будови було дуже скупим. У стінгазетах містилися, а згодом друкувалися в багатотиражці «Кременчукбуд» світлини передовиків.

Серед перших «ударників комуністичної праці» називався бригадир каменоломів Роговський, який разом з робітниками в кар'єрі видобував камінь, виконуючи при цьому норму на 183%. Бригаду арматурників на чолі з бригадиром Беляєвим двічі нагороджували «перехідним червоним прапором» за виконання норм на 220-230%. За результатами роботи в 1957 році на обласну «дошку пошани» в Кіровограді занесли аж 30 працівників «Кременчукгесбуду». 400 особам вручили «Почесні грамоти» за підписом начальника «Кременчукгесбуду». Згодом на будівництві з'явився «свій» Герой соціалістичної праці Михайло Карпов. Це тогочасне високе звання бригадир арматурників отримав у 1958 році. Щомісячно бригада, очолювана М. Карповим, виконувала норми на 140-160%. За це її присвоїли звання «бригада комуністичної праці» [14].

У 1954 році на будівництво Кременчуцької ГЕС прибула Катерина Головка. З 1955 року і до пуску ГЕС в дію, жінка працювала трактористкою. Виробничі завдання виконувала на 170-185%. К. Головка на-

городили медаллю «За трудову доблесть», а також обрали депутатом Верховної Ради УРСР [2, 38].

У 1961 році звання Героя соціалістичної праці отримав і колишній начальник «Кременчукгесбуду» Г. Новіков, значний особистий внесок якого у побудову нової ГЕС на Дніпрі є незаперечним.

Проте діяльність колективу будівельників не складалася лише з самих трудових досягнень. Насправді значний обсяг робіт на будівництві потребував важкої та некваліфікованої праці. Відсутність механізмів у перший період призводила до того, що всі вантажно-розвантажувальні роботи здійснювалися вручну, а найпоширенішими «механізмами» були тачки і ноші. Неймовірний тягар припав і на гужовий транспорт.

Найскладніша ситуація виникла на причалі с. Табурища. Використання тільки фізичної сили при розвантаженні великих суден значно подовжувало час усіх робіт, суттєво його здорожчувало. Так, за плянної вартості всіх робіт на причалі з розвантажування барж в 943 тис крб., насправді затратили 1 млн. 279 тис. крб. Фактичне здорожчання сягало 336 тис. крб. Відсутність механізмів у кар'єрі, зокрема каменедробилок та грейдерів на будівництві доріг, а також потужних бетономішалок призводило до збільшення кількості задіяних працівників. Ще й у 1957 році, коли закінчувався підготовчий період до спорудження ГЕС, заготівля каменю, його навантаження, а також розвантажувальні роботи з лісом, щебенем, металом, бетоном часто відбувалися вручну [12, 142].

Виключно ручна праця застосовувалася під час здійснення штукатурних та малярних робіт. На виробництві не було в достатній кількості або й зовсім таких електроінструментів, як електрорубанки, електропилки, електричні дрилі, електрокабелі, фарбопульти, конвеєри. Це призводило до високого травматизму та захворюваності, прогулів, що обчислювалися тисячами так званих «людиноднів». Фактично кожен десятий робітник не виконував плянових завдань і норм [5, 80]. Тільки в 1955 році від хвороб робітників було пропущено 26154 «людиноднів», а прогуляно 16647 «людиноднів» [7, 94].

Від недотримання техніки безпеки часто калічилися та навіть інколи гинули працівники. Так, в 1955 році важко травмувалися 95 робітників, один із них загинув. Із розгортанням основних робіт фактично каліцтва та травматизму зросли [7, 95].

Не дивно, що у 1957 році з будови розрахувалися й вибули 2054 осіб, з них робітників 1923. Не всі залишали будівництво за власним бажанням, хоча таких налічувалося 1381, тоді як заарештували 17 робітників і службовців, 40 звільнили за порушення трудової дисципліни, інших – за пияцтво на робочому місці та за інші провини [12, 169].

Великою проблемою для робітників та службовців, які щойно прибували у зону будівництва ГЕС, стала відсутність впорядкованого житла. Для них швидкими темпами зводили каркасно-щитові гуртожитки, а у «Новому місті» – двоповерхові (з вісьмома переважно комунальними квартирами) будинки з цегли (їх спромоглися побудувати аж 9, але в

одному з них розмістили штаб будівництва) та бараки. З кожним роком темпи будівництва зростали, тож значна частина будівельників ГЕС з часом таки отримали впорядковане житло [15]. Однак, у перший період будівництва робітників і службовців селили в селянських хатах у найближчих до будівельних майданчиків селах і містах. Так, у Кременчуці розселили 1100 осіб, в селі Табурище – 1800, у селах Ревівка, Павлівка та в м. Крюків – по 300 працівників [4, 5].

З протоколів засідань виконавчого комітету Табурищанської сільської ради Новогеоргіївського району чітко проглядається картина неймовірного зростання кількості жителів села. Так, наприкінці 1955 року на території сільської ради вже проживали до 10 тис. громадян. Тільки з 1 січня по 14 лютого 1956 року до села прибули 671 робітник. До 1 травня очікувалося прибуття ще майже 2 тис. працівників. За кількістю жителів – постійних та тимчасових, с. Табурище перевищило свій районний центр – м. Новогеоргіївськ. Не дивно, що селянські хати ущільнювалися мешканцями і невдовзі, окрім господарів, у хатах проживали по 8-10 «квартирантів» [3, 43].

Також упродовж 1958 року з «Кременчукгесбуду» звільнилися 48 % раніше зарахованих робітників і службовців [14, 58].

Таким чином, фактично кожен другий робітник залишив будову гідровузла. Причини різні. Серед них і звільнення за прогули. Так, якщо в 1956 році за них звільнили 179 осіб, то в 1958 таких виявилось вже 303. Інші причини звільнення –

важкі умови праці, низькі зарплати, хвороби, виходи на пенсію, смерті. В 1957 році через інвалідність, набуту на будівництві, та смерті, вибуло 73 особи [12, 155].

В 1956 році на будівництво ГЕС прислали 548 в'язнів. Їхня провина була незначною, тож їх розконвоювали і «перевиховували» працею [11, 14]. За період з 1954 до 1958 року осіб, які приїхали на будівництво з інших регіонів Советського союзу за так званим «організаційним набором», налічувалося 2107.

Тож упевнено можна зробити висновок, що головний тягар будівництва винесли на собі жителі трьох областей України: Кіровоградської, Полтавської та Черкаської. Приїжджі з поза меж цих адміністративно-територіальних одиниць становили лише 10% від загальної кількості всіх працівників.

Щороку робітники та службовці працювали в середньому по 277-280 днів, також кожен з них прогуляв від 2 до 5 днів впродовж року.

Станом на 1 січня 1958 року на будівництві гідровузла тільки в системі «Кременчукгесбуду» працювали 8884 особи. Безпосередньо робітниками числилися 7752 особи, 868 належали до інженерного корпусу та службовців. У довідці, що її підготував промисловий відділ Новогеоргіївського районного комітету комуністичної партії, констатовалося: «50-60 % із загальної кількості робітників на ГЕС – це люди з Новогеоргіївського району» [2, 38].

Величезний тягар усіх робіт на гідровузлі припав також на жіночі руки. На початку 1958 року серед робітників жінок налічувалося 2397, інженерами працювали 92, службов-

цями – 181. Тож майже 30 % усіх працівників на спорудженні Кременчуцької ГЕС були жінки [12, 158].

Всупереч величезній пропаганді щодо спорудження на берегах Дніпра нової ГЕС, проголошення її черговою комуністичною будовою, це не спричинило масового напливу до неї громадян не тільки з інших республік ССРСР, а навіть з більшості областей України. Це явище фіксувалося не тільки на початку будівництва, а й тоді, коли воно доходило до свого екватору. Так, в 1957 році з загальної кількості зарахованих на роботу в понад 4800 осіб, 4087 були «місцевими», 23 приїхали, щойно демобілізувавшись зі служби в армії, 170 прибули за «оргнабором». Партійні та комсомольські комітети направили за «набором» всього 287 своїх членів [12, 169].

Величезна напруга з трудовими ресурсами, спричинена їхньою надзвичайною плинністю, значне відставання від графіка будівництва змушували його керівництво шукати нові джерела поповнення робочої сили. Весною 1958 року одне з таких джерел знайшли: комсомол України взяв «шефство» над Кременчуцькою ГЕС. 14 квітня 1958 року відбулося засідання бюро ЦК комсомолу України, де й взяли на себе ці шефські зобов'язання. Бюро зобов'язало Волинський, Кіровоградський, Львівський, Полтавський, Сумський і Чернівецький обласні комітети комсомолу направити на будівництво КремГЕС за «комсомольськими путівками» 3000 комсомольців. Найбільшу кількість молоді – по 750 осіб – мали відправити з Кіровоградської, Полтавської та Сумської областей. Із усієї кількості комсо-

мольців, які за путівками прибували на ГЕС, 2040 осіб вважалися «різноробочими». З метою задоволення «культурних потреб» тих, хто працював на будівництві, ЦК комсомолу України взяв на себе зобов'язання направити на новобудову письменників, концертні бригади, майстрів мистецтва та учасників художньої самодіяльності. 6 жовтня 1958 року секретаріат цей ЦК затвердив положення про нагрудний значок «За спорудження Кременчуцької ГЕС» [8, 7-24].

Об'єктивною і вичерпною характеристикою стилю і методів керівництва, що склалося в «Кременчукгесбуді» став лист начальника Кіровоградського обласного управління КГБ. У ньому мовилося про реальний стан речей: неорганізованість, перевитрати, простої, брак, посилені некомпетентність, неосвіченість, елементарним хамством і грубощами з боку керівників усіх рівнів. Попри патосні реляції про турботу комуністичної партії й советського уряду про робітничу клясу, зокрема, і той, чиїми руками здійснювалося будівництво грандіозної будови на Дніпрі біля Кременчука, дійсність не відповідала деклярованому. Так, у вересні 1959 року, коли до пуску перших енергоблоків Кременчуцької ГЕС залишалося фактично 2 місяці, відбулося засідання пленуму Новогеоргіївського районного комітету комуністичної партії, на якому обговорили питання побутового обслуговування населення, зокрема й того, яке задіяне на будівництві. Було вказано на значні недоліки в організації торгівлі на спорудженні КремГЕС.

Згідно зі звітами, робітники поганим було постачання овочів і молочних продуктів, мали місце постійні порушення розпорядку дня роботи магазинів, культура торгівлі низька, будівництво магазинів «Кременчукгесбудом» здійснювалося незадовільно. Зокрема, промтоварний магазин біля автотранспортної контори будувався майже два роки, також усе ніяк не могли добудувати м'ясо-молочний і овочевий магазин. Кількість їдалень для робітників Кременчуцької ГЕС все ще була недостатньою, а в тих, що діяли, якість страв була низькою. У них не було організоване виготовлення дієтичних страв, також санітарний стан окремих їдалень та культурне обслуговування в них перебували на низькому рівні. В системі торгівлі мали місце обмірювання, обважування та обрахунків покупців. Допускалися розкрадання і розбирання дефіцитних товарів. Незадовільно працювали майстерні побутового обслуговування, їх кількість не задовольняла потреби споживачів [15, 13].

Проблеми будівельників Кременчуцької ГЕС цим не вичерпувалися. Так, ті з них, хто вже станом на літо 1959 року оселився в селищі Хрущов (перша офіційна назва «Нового міста»), постійно потерпали від нестачі питної води. Для розгляду цієї проблеми у липні 1959 року зібрався виконком Новогеоргіївської районної ради депутатів трудящих і затвердив рішення № 189, яким зобов'язав «Кременчукгесбуд» щодоби заготовляти не менше 800 м куб. води для забезпечення нею західної частини міста [16, 17].

Ура-патріотичний запал, що його демонстрували будівельники Кременчуцької ГЕС під час різноманітних «свят на Дніпрі», швидко згасав. Про це засвідчила четверта сесія сьомого скликання Новогеоргіївської районної ради депутатів трудящих, що відбулася 30 листопада 1959 року. Так, сесія відзначила, що на будівництві Кременчуцької ГЕС особливо розповсюджене хуліганство й розкрадання матеріальних цінностей. Боротьба з пияцтвом ведеться незадовільно, техніка безпеки праці порушується, допускаються незаконні звільнення з роботи. Часті порушення законодавства про працю допускали керівники Манжосін, Щербак, Ніяковський та ін. [15, 45].

На останньому, завершальному етапі будівництва Кременчуцького гідровузла – на початок осені 1960 року, чисельність всіх працівників, безпосередньо зайнятих на будівництві та в суміжних організаціях і підрозділах, становила 13385 осіб, з них жінок – 4543. Упродовж 1960 року на будівництво прибуло 2795 працівників, а звільнилося за цей час з різних причин 3317 осіб. 10 з них заарештували за різні злочини [17, 27].

Оскільки напруга на будівництві Кременчуцької ГЕС значно спала (адже майже всі основні пляни й завдання з введення їх у дію виконувалися), дирекція «Кременчукгесбуду» значну частину працівників відправляла у сусідні колгоспи для надання їм різноманітної «шефської допомоги». На кінець 1960 року наявність великої кількості працівників у системі «Кременчукгесбуду» та інших організаціях й установах,

пов'язаних із ГЕС, була вже непотрібною. Злагоджені й випробувані в умовах постійної напруженої роботи бригади робітників колективно залишали Кременчуцький гідровузол й відправлялися на інші будівельні об'єкти Советського союзу.

3 жовтня 1961 року відбулося засідання колегії Міністерства будівництва електростанцій СРСР, де зобов'язали начальника «Кременчукгесбуду» до 1 листопада 1961 року відправити в цілинний край, а ним, як відомо, проголосили степи Казахської ССР та деякі області Південного Уралу РСФСР, спеціалістів для використання на будівництві цілинних радгоспів та селищ біля них [10, 20].

Чимало будівельників Кременчуцької ГЕС направилися на Дніпродзержинську ГЕС, будівництво якої розпочалося ще у 1956 році. Також тисячі робітників їздили до м. Кременчука, де будувалися корпуси автомобільного заводу. Його будівництво доручили колективу «Кременчукгесбуду». На 1961 рік запланували випустити тут 13200, а на 1965 рік – 23200 великовантажних автомобілів [9, 9].

До кінця 1965 року на Кременчуцькій ГЕС залишився тільки так званий промислово-виробничий персонал кількістю у 354 працівників, 50 осіб непромислового персоналу, 112 працюючих у машинному цеху, 61 – у ремонтно-турбінному цеху, 63 – у гідротехнічному цеху та 84 – у котельному цеху [13, 23].

Підсумовуючи, можна зробити певні висновки. Колектив будівельників Кременчуцької ГЕС протягом самого будівництва складався з різних соціальних груп. З одного

боку це управлінці, інженери, висококваліфіковані робітники, що виконували найскладніші роботи, займалися виконанням різних завдань. З іншого – значна маса рядових будівельників, яку складали робітники з низькою кваліфікацією, що займалися важкою допоміжною працею. Необхідність у такій праці виникла через постійний брак машин та механізмів на будівництві. На долю перших припадали пошана, нагороди, різноманітні заохочення, адже вони склали станційну еліту, більш-менш усталений колектив. Інші терпіли основні побутові незручності, мали низьку заробітну платню, що у свою чергу викликало велику плінність основної маси робітників. Таке становище чітко відображає подвійні стандарти советського життя, у якому ніколи не було реальної рівності, а протиставлення нешанованого простими людьми поняття еліти і привілейованого стану, що мало певні особливості, робітникам і колгоспникам ніколи не втрачало актуальності.

Bibliography and Notes

1. *Державний архів Кіровоградської області, м. Кропивницький, Фонд П-437, Опис 1, Справа 523: Письма райкома компартии Украины министерствам и ведомствам ССР по вопросу строительства Кременчугской ГЭС, 11.02.1957 – 23.12.1957 рр., 7 арк.*
2. *Державний архів Кіровоградської області, м. Кропивницький, Фонд П-437, Опис 1, Справа 565: Справки, сведения и предложения предприятий, организаций и учреждений по организации переселения в связи со строительством в районе Кременчугской Гидроэлектростанции, 01.03.1958 – 05.11.1958 рр., 95 арк.*
3. *Державний архів Кіровоградської області, м. Кропивницький, Фонд Р-5466, Опис 1, Справа 80: Книга протоколів засідань виконавчого комітету сільської Ради депутатів трудящих за 1955-1956 роки, 6 січня 1955 р. – 29 грудня 1956 р., 63 арк.*
4. *Державний архів Кіровоградської області, м. Кропивницький, Фонд Р-6713, Опис 1, Справа 1: Утвержденное штатное расписание на 1954 год, 10 квітня 1954 р. – 30 листопада 1954 р., 88 арк.*
5. *Державний архів Кіровоградської області, м. Кропивницький, Фонд Р-6713, Опис 1, Справа 7: Годовой отчет по капитальным вложениям с объяснительной запиской за 1954 год, 1954 р., 103 арк.*
6. *Державний архів Кіровоградської області, м. Кропивницький, Фонд Р-6713, Опис 1, Справа 11: Протоколы технических совещаний по вопросам строительства за 1954 год, 19 травня 1954 р. – 11 грудня 1954 р., 60 арк.*
7. *Державний архів Кіровоградської області, м. Кропивницький, Фонд Р-6713, Опис 1, Справа 21: Годовой отчет по основной деятельности с объяснительной запиской за 1955 год, 1955 р., 139 арк.*
8. *Державний архів Кіровоградської області, м. Кропивницький, Фонд Р-6713, Опис 4, Справа 40: Приказы Министерства Электростанций, Главгидроэнергостроймонтаж, постановления партии и правительства, 31.12.1958 р., 12 арк.*
9. *Державний архів Кіровоградської області, м. Кропивницький, Фонд Р-6713, Опис 4, Справа 43а: Постановления партии и правительства, приказы Министерства строительства электростанций и «Главгидроэнергостроя», 31.12.1961 р., 39 арк.*
10. *Державний архів Кіровоградської області, м. Кропивницький, Фонд Р-6713, Опис 4, Справа 44а: Приказы Министра строительства электростан-*

ций, «Главэнергогостроя», служебные записки, постановления партии и правительства, 22.12.1961 р., 21 арк.

11. Державний архів Кіровоградської області, м. Кропивницький, Фонд Р-6713, Опис 3, Справа 51: Переписка с вышестоящими организациями по строительству Кременчугской ГЭС за 1956 год, 1956 р., 29 арк.

12. Державний архів Кіровоградської області, м. Кропивницький, Фонд Р-6713, Опис 1, Справа 54: Годовой отчет по основной деятельности подрядной организации с объяснительной запиской за 1957 год, 1957 р., 229 арк.

13. Державний архів Кіровоградської області, м. Кропивницький, Фонд Р-6713, Опис 3, Справа 57: Краткие конъюнктурные обзоры о строительстве Кременчугской ГЭС за 1966 год, 1966 р., 23 Арк.

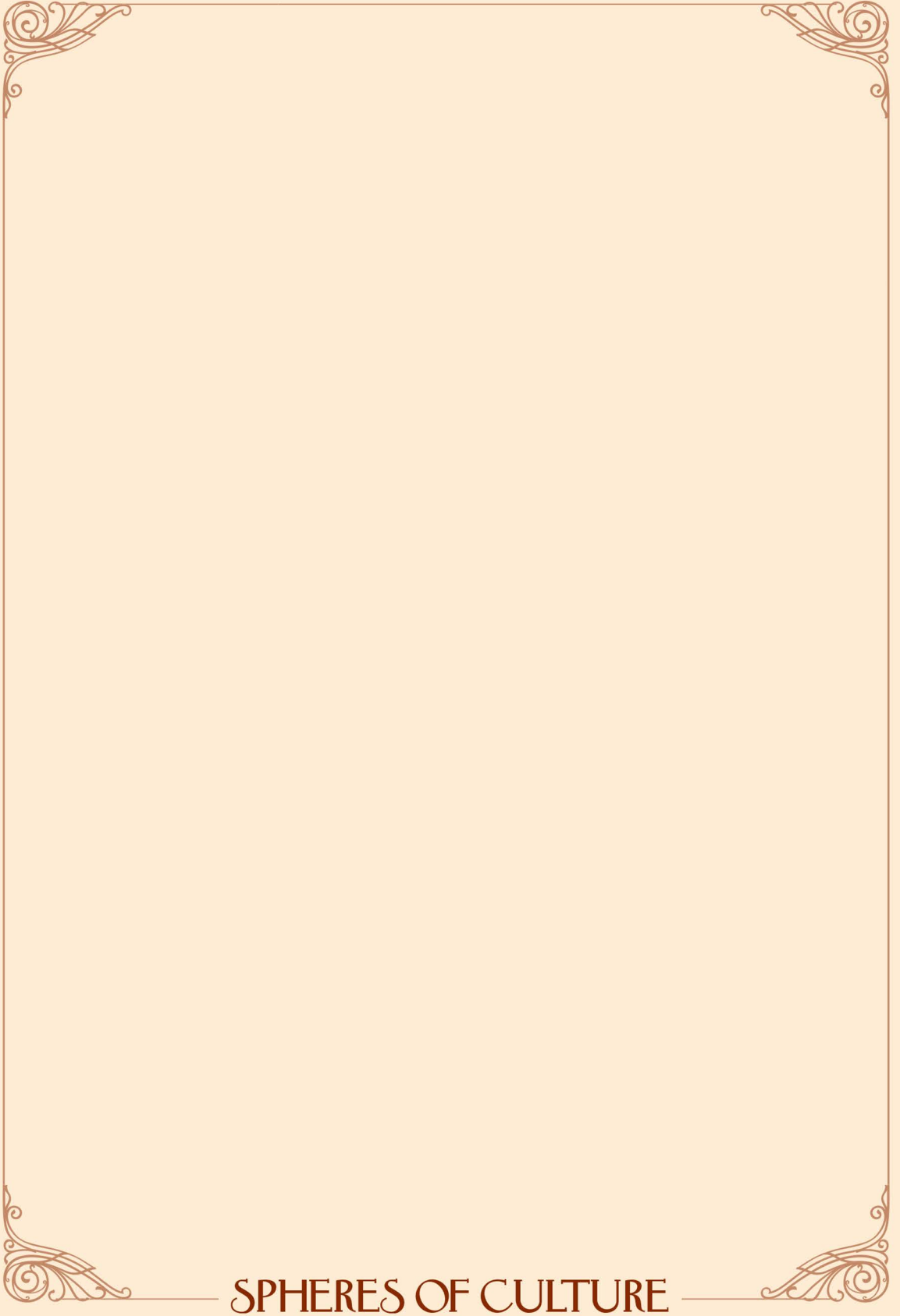
14. Державний архів Кіровоградської області, м. Кропивницький, Фонд

Р-6713, Опис 1, Справа 72: Годовой отчет по основной деятельности промышленных предприятий за 1958 год, 1958 р., 69 арк

15. Державний архів Кіровоградської області, м. Кропивницький, Фонд Р-3026, Опис 1, Справа 239: Протоколи № 17, 18 засідання виконкому районної Ради депутатів трудящих, 16.10.1962 – 29.10.1962 рр., 56 арк.

16. Державний архів Кіровоградської області, м. Кропивницький, Фонд Р-3024, Опис 1, Справа 240: Рішення і розпорядження виконкому Новогеорگیївської районної Ради депутатів трудящих, 19 березня 1959 р. – 30 листопада 1959 р., 49 арк.

17. Державний архів Кіровоградської області, м. Кропивницький, Фонд П-437, Опис 1, Справа 613: Справки, мероприятия, постановления, собрания партактива «Кременчуггэстроя», 20.06.1960 р. – 26.10.1960 р., 124 арк.

SPHERES OF CULTURE